

מסורת הש"ס

(א) תחת עבד (ב) שם
עבד (ג) נכסיה:
עבד (ד) נכסיה:
קדקד קדשיו (ה) וכתב
הוא קדשיו (ו) וזו:
זו יחול על ויחול קהל.
(ז) נכסיה ודבריה רבא.
ובזה תפסו (ח) ויבטלו
לחם דנדרים ולחמה
על מיהו (ט) ויבטלו
ט. ח. ז' ל' תבטלו.
נכסיה (י) ויבטלו
נח. (כ) נכסיה: ויבטלו
יבטלו עין ויבטלו ויבטלו
(ל) ל' תבטלו. (מ) ויבטלו
נכסיה דמי דמי שחן.
(נ) ויבטלו.
עבד (ס) ויבטלו.
נכסיה (ז) ויבטלו ויבטלו
מחנה (ח) ויבטלו על
מחנה (ט) ויבטלו על
(י) ויבטלו (יבטלו) על
נכסיה (ל) ויבטלו
דמי (ל) ויבטלו
יבטלו דמי ויבטלו
ובכסיה מיהו עבד
תחת (ח) ויבטלו
עבד. (ז) ויבטלו ויבטלו
דמי ויבטלו.

תורה אור השלם

1. וכל מנהג אשר
תפסדו בעבור כל נפש
המאשה וזהו מנהג
לבוש המפריד אדם
הזה: ויקרא ו' ט'
2. וכל מנהג כללה
שנשן וזהו כלל בני
אדם: הנהג אש
ויקרא ו' ט'
3. אם על תודה קריבו
ויקריבו על תודה
חלות מצות כללות
בשמן ויקריבו מנהג
משמים בשמן
מרכבת זאת כללה
בשמן: ויקרא ו' ט'
4. אליו מלטי מיד
רשע נכח מעל תודה
החלים ע' ד'
5. למדו דרשו
משפט אשרו חמץ
שפטו ותום רבו
אלהם: וישעיהו י"א'
6. כלל מנהג הארץ
מזרע הארץ מפרי העץ
לוי הוא קדש לוי'
7. כל תרומן בני אדם
תרומתו י"א מכל
משפחותם אשר תקחו
מנחת בני ישראל ונתתם
ממנו את תרומתו י"
לארץ הקדש:
8. במדבר י"ח כח
מאשרת כרסיתיהם
תלתו לוי' תרומה
לדוהבים:
9. במדבר י"ח כח
כל עולל בני אדם

9. בני ישראל והאֱלֹהִים
תודה לכם מן השדה
תאכלו את תבואתה:
ויקרא כה יב
10. קרש ישראל ליה
ראשית תבואתה כל
אכליו יאשמו רעה תבא
אלידם נאם יי
ידמיו ב ג

האיש מקדש פרק שני קידושין

ממנו וגמרו. (ב) למנין ורבו האומרים אינה מקודשת ובעלי המועטים יסורו בהם וגמרו לומר אינה מקודשת: עדיין היא מחלוקת. לא שעמדו למנין ולא חזר בו ר' יהודה: כוונתו דר' יוחנן מפסבבא. דמחזר בו ר' יהודה: שאין חולקין מנחם כנגד זבחים. כפי דמים

לומר טול אמה מנחה ואני חזה וסוק
ואני כשר חטאת ואשם: כל מנחה.
משמע שצנחמה עשמה יחלקו לכל בני
ישראל: יבול. לא הוציא הכתוב אלא
שלא יחלקו מנחות כנגד זבחים והדין
נכון שהרי לא קמו בכל מקום מנחות
תחת זבחים גדלות דבקרבן עולה
ויורד מראש עני עופות תחת צמחה:
זבחים. היינו צמחה העטופה בזבחה
בבספין: אבל יחלקו מנחות. כנגד
מנחות העוף: שהרי קמו חספסין
גדלות. דכתיב צמחא מקדש
והעטופה קול (ויקרא ה') ואם לא
השיג ידו לשתי תורים והביא את
קרבנו אשר חטא עשירית האופה:
ויכול נעשה כמרחשת לכל בני אהרן
הזבחים. גדולתו קראי ימירי וינה
דמתי למיכתב כל מנחה לכל בני
אהרן תהיה למה ליה לפרוש כל מיני
מנחות: ק"ל ועל מחסה וגו'. אם
לא ענין למנחות כנגד זבחים שאין
מיני מנחות נענו לחמים ועופות:
ויכול. לא מיעט הכתוב אלא שלא
יחלקו עופות כנגד זבחים והדין
נכון שהעופות מעשיהן ביד מליקה
והצפורן והזבחים מעשיהן בכלי
בבספין: מחסה ומרחשת. כלים היו
במקדש וכל המנחות הנקממות
עטופות לוג שמן. ומחשת וזבחה
עמוקה: ומחש ומחשט וזבחה וזבחה
הכלות מתפשט וצבורו האור שורף
את שמנה לפיכך מעשיהן קשים
ומרחשת עמוקה ואין האור שורף
את השמן לפי שנגבל צבויי הכלות
לפיכך מעשיהן רכין: אבל יחלקו
מחשת כנגד מחסה. טול אתה חלקן
במנחת: ראובן ואני אטול חלקן
במנחת שמעון: יבול לא יחלקו.
קרבן כנגד חצירו בקדשי קדשים כמו
מנחה אבל יחלקו קרבן כנגד חצירו
בקדשים קלים דלית להו זכייה
בגוייה ויכול למכור חלקן בקרבן זה
שצטביל זה: איש כלשונו. למעוטי
קטן: אפי' בעל מוס. שאף אם היו
מתלעלי צעצים ומפשיטים ומנחתים
ושוחטים: ספרא. תורת הכהנים והא
חצירות הכהנים יאמא אלתא לית בה
מזעין שאר חלקות צעילי דמים
שמתעין מיה ללא ממנו הוא אלא

משלחן גבוה הוא דרכו: הנוטין מושכין ידיהם ממנו. גבי לחם הפנים וכל כהן המגיע כיה יז אורל ושבע יז אורל ומזמיר מחלן מושכין יתה ממנו דלח מחני להו מדי והגררנין חלקין. וקס' המאירה ככול לתמי יזו אלח חולקין דרך עילוי מניח חלקו ועל כרחק אל ר' יהודה היא דלמר ממנו הוא. ומשני לעל שוה לו חוטף חלק חצירו ואורלו. והא דמנן במסכת סוכה א' ע"ב ברכה: מאי קרא. דחמנן לשון חמסן: אשרי חמוץ. החזיקו יד בבבא קמא דף ע"ט) גבי מינן שזוקקין לתבוע תהלה: משמיה ככיסוי לה. מלמד ששהא שלו אכל רוחמה ה' שזה עליה הוא: והא דמחנה היא דמכר (ומהדר טו) מראשית עירסותים תמנו לה' ת ושל שביעית היזה ואמרו כחמיה ארן אחיות מקודשות הא ת

בג.

וּסְמוּךְ לַיה אֵם עַל תּוֹרָה. וְאִם וְהָא מוֹקְמִין הֵן כִּי יְהוּדָה וְכִי יְהוּדָה לֹא דְרִישׁ סְמוּכִים אֲלָא בְּמִשְׁנָה תּוֹרָה כְּדִאֲחֵי
בְּרִישׁ יִצְחָק (ד. ק. ע. ח) יִצְחָק דְּלֹא סְמוּכִים מִמֶּנּוּ דְרִישׁ אֲלָא יִצְחָק מוֹסִיף
עַל עֵינִי לְרֵשׁוֹן דְּכַמְצִי (יִקְרָא ו) חֲזַת תּוֹרָה וְזִכָּה הַשְׁלֵמִים (א):

לְקוֹ בֵּין קִדְשֵׁי קִדְשִׁים
קִדְשֵׁי וְרַב אִמֵּר עֲרִיין
יִי כוּוֹתִיה דִּר' יוֹחֲנָן
שְׁאִין חוֹלְקִים מִנְחוֹת
מִנְחָה אִשֶּׁר תִּתָּפֶה
תְּהִיָּה יוֹכֵל לֹא יִחְלֹקוּ
שְׁלֹא קָמוּ תַּחְתִּיהֶם
תִּכְנֵג עוֹפּוֹת שְׁהִרִי
ת"ל יוֹכֵל נַעֲשֶׂה
דִּין תְּהִיָּה יוֹכֵל לֹא
תִּשְׁהַלְלוּ מִיַּי דְּמִים
יִחְלֹקוּ עוֹפּוֹת כְּנֵגֵד
מִיַּי דְּמִים ת"ל יַעֲלֵ
עוֹפּוֹת כְּנֵגֵד זִבְחִים
הִלְלוּ מַעֲשֵׂיהֶם בְּכָלִי
מִנְחוֹת שְׁהַלְלוּ וְהִלְלוּ
מִנְחָה כְּלוּלָה בִּשְׁמֵן
יִחְלֹקוּ מִחֲבַת כְּנֵגֵד
מִחֲבַת שׁוֹז מַעֲשֵׂיהֶם
אֲבָל יִחְלֹקוּ מִחֲבַת
כְּנֵגֵד מִרְחֶשֶׁת שְׁהַלְלוּ
יִי נְמִי מַעֲשֵׂיהֶם רַבִּים
אֲהָרֹן תְּהִיָּה יוֹכֵל לֹא
יִחְלֹקוּ רַבִּדְנִיּוֹת

וי' וסמך ליה' אם על תורה כשם שאין חולקין
חולקים בקדשים קלים איש איש חולק אפי' בעל
פ' תם סתם ספרא מני' ר' יהודה והוא קאמר דלית
מ' אמר רבא וכרב מי לא תניא והתניא הצנועים
דגרנים חולקים מאי חולקים חוטפים כדקתני סיפא
חלקו וחלק חברו והיו קוראין אותו בן חמנן עד
י רב שילא מאי קראה אלהי פלגני מיד רשע מכף
זר מבואר למדור היטב דרשו משפט אשדו חומץ:
כין כמחז' א קידש דברי' ר' מאיר ר' יהודה אומר
דש' יוכי': מנא הני מילי אמר רב אחא בריה דרבא
עשר הארץ מזרע הארץ מפרי העץ לה' הוא קדש
בו אשה הרי תרומת מעשר דכתיב כ' תרימו גם אתם
ש' בתרומה מקודשת דלא כתיב ביה לה' והרי חלה
תנן המקדש בתרומות מקודשת דלא כתיב ביה קדש
בה ייובל הוא קדש תהיה לכם ותנן המקדש בפירות
כתיב ביה לה' והרי תרומה דכתיב קדש ישראל לה'
המקדש בתרומה מקודשת ההוא בישראל כתיב
ולאן

(תיאור) ארבעים שנה שימש שמעון הצדיק נשתלח בדרה בלחם
 אילך נשתלח מארה בלחם הפנים וכל כהן ד' המגיעו כפול הגזעין
 דהאי חולקין לאו לטוב חלקו המגיעו קאמר כיון דנשתלח בו
 ויבירו וטובל כנגדו במקום אחר אלמא אימ' בזה דין חלוקה
 אין בו דין חלוקה וזמן חולקין חלקו המגיעו קאמר וכשאינו
 הכנסים חולקין חלקו המגיעו קאמר וכבודו שימח בו
 גול להלילו מיד עשוק: **ולא אשרו חומץ** לא גרסינן הכא אלא
 ובמרא. כך נקבעה בגמרא ושגורה צפי בני בית המדרש: **דלא**
חלה כו' וסמן המקדש כתרומות. כל תרומות בתשעם וחלה ממי
 מה: **והסן המקדש כפירות שביעים מקודש.** דקמני (ועלי דף ג:)
 יות מקודשות: **הוא בישראל כפיכ.** והס קריים קדש לה':
 והוא

עין משפט
נר מצוה

קמח א מ"י פ"י מהל'
מעשה הקרנות
הלכה טו:
קמח ב מ"י שס ה"י
[ופ"י מהל' ביאת
מקדש ה"י יב]:

הנהגות תב"ח

(ב) רש"י ד"ה נמט וגמרו
עמדו למנוח:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. וגומי' (ו)אם על תורה
יקריבנו. חוס' טוך. (ועי'
מהרש"ל).

תום' ר"י הזקן

דגמרא. כך נקבעה בבית
המדרש ושגורה בפי
התלמידים.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones